Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

af 21. januar 1980

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for jordemødre og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser

(80 /154/EØF)

(EFT L 33 af 11.2.1980, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Rådets direktiv 80/1273/EØF af 22. december 1980	L 375	74	31.12.1980

Ændret ved:

►**A1**	Tiltrædelsesakt for Spanien og Portugal	L 302	23	15.11.1985

▼B

RÅDETS DIREKTIV

af 21. januar 1980

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for jordemødre og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser

(80 /154/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, 57 og 66,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til traktaten er enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling med hensyn til etablering og tjenesteydelser forbudt fra overgangsperiodens udløb; det således gennemførte princip om national behandling finder navnlig anvendelse ved udstedelse af en eventuelt fornøden autorisation for adgang til virksomhed som jordemoder samt ved indskrivning eller optagelse i faglige organisationer eller organer;

det forekommer dog formålstjenligt at fastsætte visse bestemmelser, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser for jordemødre;

i henhold til traktaten må medlemsstaterne ikke yde nogen form for støtte, som vil kunne fordreje betingelserne for etablering;

artikel 57, stk. 1, i traktaten foreskriver, at der skal vedtages direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser;

det forekommer hensigtsmæssigt, at der samtidig med den gensidige anerkendelse af eksamensbeviser sker en samordning af uddannelsesbetingelserne for jordemødre; denne samordning sker ved direktiv 80/155/EØF ([4]);

i medlemsstaterne er adgang til og udøvelse af virksomhed som jordemoder ved lov gjort betinget af, at den pågældende er i besiddelse af et bevis for bestået jordemodereksamen;

da et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser ikke nødvendigvis medfører en indholdsmæssig ligestilling af de uddannelser, som disse eksamensbeviser vedrører, bør der, hvad angår benyttelsen af uddannelsestitlen, kun gives tilladelse til benyttelse af denne på sproget i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland;

for at lette de nationale myndigheders anvendelse af dette direktiv kan medlemsstaterne foreskrive, at de berørte personer, der opfylder de heri stillede uddannelsesbetingelser, samtidig med deres uddannelsesbevis skal forelægge et certifikat, som er udstedt af de kompetente myndigheder i hjemlandet eller det seneste opholdsland, og som attesterer, at disse beviser virkelig er de i dette direktiv omhandlede;

ved en tjenesteydelse er krav om indskrivning eller optagelse i faglige organisationer eller organer, der er knyttet til udøvelse af en virksomhed af regelmæssig og varig karakter i værtslandet, ubestrideligt til ulempe for tjenesteyderen på grund af virksomhedens midlertidige

([1]) EFT nr. C 18 af 12. 2. 1970, s. 1.
([2]) EFT nr. C 101 af 4. 8. 1970, s. 26.
([3]) EFT nr. C 146 af 11. 12. 1970, s. 17.
([4]) Se side 8 i denne Tidende.

▼B

karakter; kravet bør derfor frafaldes; i så fald må imidlertid tilsynet med den faglige disciplin, som henhører under disse faglige organisationers eller organers kompetence, sikres; i dette øjemed bør der med forbehold af anvendelsen af artikel 62 i traktaten åbnes mulighed for at pålægge den pågældende en pligt til over for den kompetente myndighed i den medlemsstat, der er værtsland, at foretage indberetning om tjenesteydelsen;

med hensyn til vandel og hæderlighed bør der sondres mellem de krav, der kan stilles på den ene side for en første adgang til erhvervet og på den anden side for dets udøvelse;

hvad angår lønnet udøvelse af virksomhed som jordemoder indeholder Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet [1] ikke særlige bestemmelser for de erhverv, der er undergivet forskrifter vedrørende vandel og hæderlighed, faglig disciplin og benyttelse af titler; de pågældende forskrifter anvendes eller kan bringes i anvendelse såvel på lønmodtagere som på selvstændige erhvervsdrivende alt efter medlemsstaternes ønske; udøvelse af virksomhed som jordemoder er i alle medlemsstater betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for jordemødre; denne virksomhed udøves såvel af selvstændige som af lønmodtagere, eller endog af de samme personer skiftevis som lønmodtager og som selvstændig i løbet af deres faglige karriere; for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for disse erhvervsudøvere inden for Fællesskabet forekommer det således nødvendigt at udvide anvendelsen af dette direktiv til også at gælde for jordemødre, der er lønmodtagere —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på virksomhed som jordemoder, således som den med forbehold af bestemmelserne i artikel 4 i direktiv 80/155/EØF er defineret af hver medlemsstat, og som udøves under følgende stillingsbetegnelser:

i Tyskland:

Hebamme,

i Belgien:

accoucheuse/vroedvrouw,

i Danmark:

jordemoder,

i Frankrig:

sage-femme,

i Irland:

midwife,

i Italien:

ostetrica,

i Luxembourg:

sage-femme,

i Nederlandene:

verloskundige,

i Det forenede Kongerige:

midwife,

[1] EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

▼M1

i Grækenland:

μαία,

▼A1

i Spanien:

matrona eller asistente obstétrico,

i Portugal:

enfermeiro especialista em enfermagem de saúde materna e obstétrica.

▼B

KAPITEL II

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR JORDEMØDRE

Artikel 2

1. Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater, og som er anført i artikel 3 nedenfor, som er i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, 3 og 4, i direktiv 80/155/EØF, og som opfylder en af følgende retningslinjer:

— en heltidsuddannelse til jordemoder på mindst tre år, der:

  — enten er betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller et andet kvalifikationsbevis, der giver adgang til universiteter eller højere læreanstalter, eller som i mangel heraf garanterer et tilsvarende kundskabsniveau,

  — eller som følges af erhvervspraktik, for hvilken det i artikel 4 i dette direktiv omhandlede bevis udstedes;

— en heltidsuddannelse til jordemoder på mindst to år eller 3 600 timer betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller et andet kvalifikationsbe vis for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje som omhandlet i artikel 3 i direktiv 77/452/EØF [1];

— en heltidsuddannelse til jordemoder på mindst 18 måneder eller 3000 timer betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller et andet kvalifika tionsbevis for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje som omhandlet i artikel 3 i direktiv 77/452/EØF, og som følges af erhvervspraktik, for hvilken det i artikel 4 i dette direktiv omhandlede bevis udstedes.

2. Hver medlemsstat giver for så vidt angår adgang til udøvelse af selvstændig virksomhed som jordemoder eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbe viser, som den anerkender, samme gyldighed på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som den selv udsteder.

Artikel 3

De i artikel 2 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

a) *i Forbundsrepublikken Tyskland:*

  — »Hebammenpriifungszeugnis« udstedt af det af staten udnævnte eksamensudvalg,

  — attestationer fra de kompetente myndigheder i Forbundsrepublikken Tyskland som bekræfter, at kvalifikationsbeviser, udstedt efter den 8. maj 1945 af de kompetente myndigheder i Den tyske demokratiske Republik, er ligestillet med de i første led nævnte kvalifikationsbeviser;

b) *i Belgien:*

[1] EFT nr. L 176 af 15. 7. 1977, s. 1.

▼B

»diplôme d'accoucheuse/vroedvrouwdiploma« udstedt af skoler, som er oprettet eller anerkendt af staten eller af det centrale bedømmelsesudvalg;

c) *i Danmark:*

bevis for bestået jordemodereksamen udstedt af Danmarks Jordemoderskole;

d) *i Frankrig:*

»diplôme de sage-femme« udstedt af staten;

e) *i Irland:*

»certificate in midwifery« udstedt af »An Bord Altranais« (Nursing Board);"

f) *i Italien:*

»diploma d'ostetrica« udstedt af statsanerkendte skoler;

g) *i Luxembourg:*

»diplôme de sage-femme« udstedt af ministeren for det offentlige sundhedsvæsen på grundlag af eksamensudvalgets afgørelse;

h) *i Nederlandene:*

»vroedvrouwdiploma« udstedt af et af staten udnævnt eksamensudvalg;

i) *i Det forenede Kongerige:*

»certificate of admission to the Roll of Midwives«, i England og Wales udstedt af »Central Midwives Board for England and Wales«, i Skotland af »Central Midwives Board for Scotland« og i Norirland af »Northern Ireland Council for Nurses and Midwives«;

▼M1

j) *i Grækenland:*

— »πτυχίο μαίας« bekræftet af socialministeriet,

— »πτυχίο Ανωτέρας Σχολής Στελεχών Υγείας και Κοινωνικής Προνοίας, Τμήματος Μαιών« udstedt af »ΚΑΤΕΕ;

▼A1

k) *i Spanien:*

eksamensbevis som »asistencia obstétrica« udstedt af »Ministerio de Educación y Ciencia«;

l) *i Portugal:*

eksamensbevis som »enfermeiro especialista em enfermagem de saúde materna e obstétrica«.

▼B

Artikel 4

Det i artikel 2 nævnte bevis udstedes af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland (i det følgende benævnt »hjemland eller seneste opholdsland«). Det bekræftes i beviset, at den pågældende efter at have bestået eksamen som jordemoder på et sygehus eller en til dette formål godkendt behandlingsinstitution på tilfredsstillende måde har varetaget alle de funktioner, der udføres af en jordemoder, i en periode der fastsættes således:

— to år i det tilfælde, der er nævnt i artikel 2, stk. 1, første led, andet underled,

— et år i det tilfælde, der er nævnt i artikel 2, stk. 1, tredje led.

KAPITEL III

ERHVERVEDE RETTIGHEDER

Artikel 5

1. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder alle de mindstekrav til uddan-

▼B

nelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 80/155/EØF, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for jordemødre, der er udstedt af disse medlemsstater senest seks år efter meddelelsen af dette direktiv, ledsaget af en attestation, der bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet den pågældende virksomhed i mindst tre år i løbet af de fem år, der går forud for attestationens udstedelse.

2. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser opfylder alle de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 80/155/EØF, men som i henhold til artikel 2 i nærværende direktiv kun skal anerkendes, såfremt de er ledsaget af det i artikel 4 omhandlede bevis for erhvervspraksis, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for jordemødre, der er udstedt af disse medlemsstater før dette direktivs ikrafttræden, ledsaget af en attestation, der bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet den pågældende virksomhed i mindst to år i løbet af de fem år, der går forud for attestationens udstedelse.

KAPITEL IV

BENYTTELSE AF UDDANNELSESTITEL

Artikel 6

1. Med forbehold af artikel 15 sikrer de medlemsstater, der er værtsland (i det følgende benævnt »værtsland«), at medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i artikel 2 og 5 fastsatte betingelser, har ret til at benytte deres retmæssige uddannelsestitel, for så vidt denne ikke er den samme som stillingsbetegnelsen, og eventuelt en forkortelse herfor, fra deres hjemland eller seneste opholdsland og på denne stats sprog. Værtslandet kan foreskrive, at denne titel skal efterfølges af navn og sted for den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt uddannelsestitlen fra hjemlandet eller det seneste opholdsland i værtslandet kan forveksles med en titel, der i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som den pågældende ikke har erhvervet, kan dette værtsland foreskrive, at vedkommende skal benytte sin uddannelsestitel fra hjemlandet eller det seneste opholdsland, i en passende udformning, som det pågældende værtsland angiver.

KAPITEL V

BESTEMMELSER, SOM SKAL LETTE DEN FAKTISKE UDØVELSE AF ETABLERINGSRETTEN OG DEN FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER FOR JORDEMØDRE

A. **Særlige bestemmelser om etableringsret**

Artikel 7

1. Det værtsland, som af sine egne statsborgere kræver bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, skal for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis godkende en attestation, som er udstedt af en kompetent myndighed i hjemlandet eller det seneste opholdsland, og hvori det bekræftes, at de betingelser vedrørende vandel og hæderlighed, der i denne medlemsstat stilles for adgangen til den pågældende form for virksomhed, er opfyldt.

2. Såfremt hjemlandet eller det seneste opholdsland ikke kræver bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til den pågældende form for virksomhed, kan værtslandet af statsborgere fra hjemlandet eller det seneste opholdsland kræve en udskrift af strafferegisteret eller, hvis sådanne ikke udfærdiges, et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent myndighed i hjemlandet eller det seneste opholdsland.

▼B

3. Såfremt værtslandet har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der, inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed, kan den underrette hjemlandet eller det seneste opholdsland herom.

Hjemlandet eller det seneste opholdsland undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunne. få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler værtslandet de slutninger, de drager heraf med hensyn til de attestationer eller dokumenter, som de har udstedt.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 8

1. Såfremt der i værtslandet gælder administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om disciplinære sanktioner i tilfælde af grov forsømmelse eller skødesløshed eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, fremsender hjemlandet eller det seneste opholdsland til værtslandet de nødvendige oplysninger om faglige og administrative foranstaltninger eller sanktioner, der er truffet over for den pågældende, samt om strafferetlige sanktioner, der vedrører udøvelsen af erhvervet i hjemlandet eller det seneste opholdsland.

2. Såfremt værtslandet har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der, inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed, kan den underrette hjemlandet eller det seneste opholdsland herom.

Hjemlandet eller det seneste opholdsland undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler værtslandet de slutninger, de drager heraf med hensyn til de oplysninger, som de har fremsendt i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 9

Såfremt værtslandet af sine egne statsborgere kræver dokumentation for fysisk og psykisk sundhed for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, godkender denne stat som tilstrækkeligt bevis i så henseende fremlæggelsen af det dokument, der kræves i hjemlandet eller det seneste opholdsland.

Såfremt hjemlandet eller det seneste opholdsland ikke kræver dokumentation af denne art for adgang til eller udøvelse af den pågældende form for virksomhed, godkender værtslandet for statsborgere fra dette hjemland eller seneste opholdsland en af en kompetent myndighed i denne stat udstedt attestation, der svarer til attestationerne i værtslandet.

Artikel 10

De i artikel 7, 8 og 9 omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end tre måneder.

Artikel 11

1. Proceduren for godkendelse af den pågældendes adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed i overensstemmelse med artikel 7, 8 og 9 skal afsluttes så hurtigt som muligt og senest tre måneder efter fremlæggelsen af samtlige akter vedrørende den pågæl-

▼B

dende med forbehold af de forsinkelser, der måtte opstå som følge af en eventuel klage efter gennemførelsen af denne procedure.

2. I de i artikel 7, stk. 3, og artikel 8, stk. 2, omhandlede tilfælde bevirker en anmodning om fornyet undersøgelse, at den i stk. 1 omhandlede frist suspenderes.

Den medlemsstat, der bliver hørt, skal afgive sit svar inden for en frist af tre måneder.

Værtslandet fortsætter den i stk. 1 nævnte procedure straks efter modtagelsen af dette svar eller efter udløbet af denne frist.

Artikel 12

Såfremt værtslandet af sine egne statsborgere kræver aflæggelse af ed eller et højtideligt løfte for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, og såfremt udformningen af denne ed eller dette løfte ikke er brugbar for statsborgere fra de øvrige medlemsstater, sørger værtslandet for, at en passende og dækkende udformning kan forelægges for de pågældende.

B. **Særlige bestemmelser om tjenesteydelser**

Artikel 13

1. Såfremt en medlemsstat af sine egne statsborgere for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver enten en autorisation eller indskrivning eller optagelse i en faglig organisation eller et fagligt organ, skal denne medlemsstat fritage medlemsstaternes statsborgere fra opfyldelsen af dette krav for så vidt angår tjenesteydelser.

Den pågældende præsterer tjenesteydelsen med samme rettigheder og pligter som statsborgerne i værtslandet; han er blandt andet undergivet de disciplinære bestemmelser af faglig eller administrativ karakter, der finder anvendelse i denne medlemsstat.

Såfremt værtslandet træffer en foranstaltning i medfør af andet afsnit eller har kendskab til forhold, der er i strid med disse bestemmelser, giver den omgående underretning herom til den medlemsstat, i hvilken den pågældende er etableret.

2. Værtslandet kan foreskrive, at den pågældende på forhånd skal afgive en erklæring om sin tjenesteydelse til de kompetente myndigheder, såfremt udførelsen af denne ydelse medfører et midlertidigt ophold på dens område.

I hastende tilfælde kan denne erklæring afgives så hurtigt som muligt, efter at tjenesteydelsen er udført.

3. I medfør af stk. 1 og 2 kan værtslandet af den pågældende kræve et eller flere dokumenter indeholdende følgende oplysninger:

— den i stk. 2 omhandlede erklæring,

— en attestation, der bekræfter, at den pågældende retmæssigt udøver de omhandlede former for virksomhed i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret,

— en attestation for, at den pågældende er i besiddelse af det eller de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der er påkrævet for udførelse af den pågældende tjenesteydelse, og som er nævnt i dette direktiv.

4. Det eller de i stk. 3 nævnte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 12 måneder.

5. Såfremt en medlemsstat helt eller delvis, midlertidigt eller definitivt fratager en af sine egne statsborgere eller en anden medlemsstats statsborger, der er etableret på dens område, retten til at udøve en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, drager den i givet fald omsorg for, at den i stk. 3, andet led, omhandlede attestation inddrages midlertidigt eller definitivt.

▼B

Artikel 14

Såfremt det i værtslandet er nødvendigt at være tilsluttet et offentligretligt socialsikringsorgan for at foretage afregning med et forsikringsorgan i forbindelse med virksomhed udøvet til fordel for socialforsikrede, skal denne medlemsstat i tilfælde af, at udførelse af tjenesteydelser medfører rejser for den pågældende, fritage medlemsstaternes statsborgere, der er etableret i en anden medlemsstat, for at opfylde dette krav.

Den pågældende skal dog forud, eller i hastende tilfælde efterfølgende, underrette dette organ om sin tjenesteydelse.

C. **Fælles bestemmelser om etableringsretten og om fri udveksling af tjenesteydelser**

Artikel 15

Såfremt der i et værtsland findes bestemmelser om benyttelsen af den stillingsbetegnelse, der hører til en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, benytter statsborgere fra de øvrige medlemsstater, som opfylder de i artikel 2 og 5 fastsatte betingelser, den stillingsbetegnelse i værtslandet, som i denne stat svarer til deres uddannelsesniveau, og gør brug af forkortelsen for denne.

Artikel 16

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt for de pågældende at få oplysning om sundheds- og sociallovgivningen samt i givet fald om jordemødrenes pligter i værtslandet.

I dette øjemed kan de oprette informationskontorer, hvor de pågældende kan indhente de nødvendige oplysninger. I tilfælde af etablering kan værtslandene forlange, at de pågældende optager forbindelse med disse kontorer.

2. Medlemsstaterne kan oprette de i stk. 1 omhandlede kontorer i forbindelse med de kompetente myndigheder og organer, som de udpeger inden for den i artikel 20, stk. 1, fastsatte frist.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de pågældende i deres egen og i deres patienters interesse i givet fald erhverver de sprogkundskaber, der er nødvendige for udøvelsen af deres erhvervsmæssige virksomhed i værtslandet.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

Værtslandet kan i tilfælde af begrundet tvivl af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kræve en bekræftelse på ægtheden af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som er udstedt i denne medlemsstat og omhandlet i kapitel II og III, samt en bekræftelse på, at den pågældende opfylder alle de i direktiv 80/155/EØF fastsatte uddannelsesbetingelser.

Artikel 18

Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 20, stk. 1, fastsatte frist de myndigheder og organer, der er bemyndiget til at udstede eller modtage de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser samt. de dokumenter og oplysninger, som er omhandlet i dette direktiv, og underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 19

Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på de statsborgere i medlemsstaterne, der i henhold til forordning (EØF) nr. 1612/68 som

▼B

lønmodtagere udøver eller agter at udøve en af de i artikel 1 nævnte former for, virksomhed.

Artikel 20

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden for en frist på tre år fra dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 21

Såfremt der ved anvendelsen af dette direktiv skulle opstå større vanskeligheder for en medlemsstat på særlige områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder i samarbejde med denne stat og indhenter udtalelse fra det udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet, der er nedsat ved afgørelse 75/365/EØF [1], senest ændret ved afgørelse 80/157/EØF [2].

Kommissionen forelægger i givet fald hensigtsmæssige forslag for Rådet.

Artikel 22

Dette direktiver rettet til medlemsstaterne.

[1] EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 19.
[2] Se side 15 i denne Tidende.